

Morderca Abła

Złoty tekst: „Wiarą lepszą ofiarą ofiarował Abel Bogu niż Kain” – Hebr. 11:4.

Wersety: 5-6. Łącznie z pierwszą obietnicą o uwolnieniu z grzechu i śmierci przez nasienie niewiasty, była dana figuralna zapowiedź wielkiej ofiary „Baranka Bożego, który gładzi grzech świata”, gdy Bóg – zamiast odzieży dla Adama i Ewy z figowych liści – przyrzucił skórzane ubranie, które wymagało ofiary życia. Czy było im to wyraźnie powiedziane, czy też nie, to wiemy, że idea figuralnych ofiar za grzech została i ofiary były czynione w pewnym okresie czasu – prawdopodobnie co rok, jak to było nakazane podczas Wieku Żydowskiego, jak również zostało zalecone przez ofiary Kaina i Abła – ofiara Kaina będąca owocem ziemi, częścią jego zniwa, a Abła – przychówek, czyli jagnię ze stada.

Stosownie do Boskiego postanowienia odnośnie ofiary ofiara Abła była ofiarą życia i dlatego była wiernym typem obiecanej okupowej ofiary, podczas gdy ofiara Kaina nie mogła nią być. Dlatego ofiara Abła była przyjemną Bogu, natomiast ofiara Kaina została odrzucona. Wersety: 6-7.

„Tedy rzekł Pan do Kaina: Przeczżeś się zapalił gniewem, a czemu spadła twarz twoja? Aż jeśli dobrze czynić będziesz, nie będziesz wywyższony? A jeśli nie będziesz dobrze czynił, we drzwiach grzech leży, a do ciebie chuć (pragnienie) jego będzie, a ty nad nim panować będziesz”.

Werset 8 pokazuje, że Kain zlekceważył otrzymaną radę i dopuścił, aby gniew jego nieodparcie się rozpałił. Nie starał się przeciwstawić nieprzyjaznemu grzechowi, przedstawionemu tu figuralnie jako pożerające zwierzę i dlatego grzech osiągnął nad nim władzę, doprowadził najpierw do nieprzyjemnych słów, a następnie do morderstwa.

Werset: 9. Jeden grzech prowadzi do następnego, jeśli nie jest szybko usuwany. Tu grzech morderstwa doprowadził do kłamstwa i bezczelności: „Nie wiem, czy jestem stróżem brata mego?”.

Wersety: 10-12. Krew Abła wołała o pomstę przeciwko mordercy. Oznacza to, że sprawiedliwość domaga się,

aby ten, kto zabiera życie drugiemu, przez to tracił swe własne prawo do życia.

Werset 13. Kain zaczął sobie zdawać sprawę z głębi wyrzutów sumienia i w śmiertelnej udręce swego umysłu zawołał: „Większa jest nieprawość moja, niżby ją odpuścić miano” i w związku z nieznośnym ciężarem żalośnie wspominał o ukryciu przed nim oblicza Bożego, okazując w ten sposób ocenę Boskiej łaski, do której gotów był powrócić. Ten dowód pokuty został szybko uznany przez Pana, który łaskawie położył na nim znak, aby nikt nie mógł go zabić, oświadczając, że każdy usiłujący go zabić otrzyma siedmioraką karę.

Tak więc Pan strzeże czyniącego pokutę. Dlatego Pan trzciny nadłamanej nie dołamie, a Inu kurzącego się nie dogasi (Izaj. 42:3). Jeżeli istnieje nawet nieznaczną skłonność do pokuty, Pan ją popiera i pielęgnuje. To miłosierne postępowanie z Kainem ukazuje podobne postępowanie z całym winnym światem, gdy osiągnie skłonność do pokuty, a wówczas Jego ramię będzie wyciągnięte dla ich uzdrowienia.

Złoty tekst poucza nas, że nie było to na skutek zwyczaju lub dziełem przypadku, że Abel wybrał swą ofiarę, lecz że było tu działanie wiary. Widocznie usiłował poznać Boskie upodobanie i znalazł je. To umożliwiło mu złożenie przyjemnej ofiary. Podobnie jest teraz z dziećmi Bożymi. Ci, którzy ćwiczą swą wiarę, szukają i puka ją, zamysł Pański jest im objawiony i mogą widzieć, że nic z wyjątkiem wielkiej ofiary życia naszego Zbawiciela, nie może być przyjemne przez Bogiem.

Apostoł mówiąc o Chrystusie zakłada porównanie (Hebr. 12:24), które wydaje się wyrażać, że Abel w pewnym stopniu był typem na Chrystusa, ponieważ ofiarował przyjemną ofiarę i w tym celu był zabity. Lecz podczas gdy śmierć Abła wołała o pomstę, życie Chrystusa za nas ofiarowane woła na odwrót o miłosierdzie nie tylko dla tych, którzy Go zabili (Łuk. 23:34), lecz również za cały świat. Nie tylko był On zabity przez ludzi, lecz także za ludzi, a przez Jego rany wszyscy mogą być uzdrowieni, którzy w duchu pokuty i szczerości przychodzą do Ojca przez Niego.

Tłum . z ang. A.Z.

Watch Tower
R-1614 (1894 r.)
„Straż”